

ק"פ 23408/05/17 - מושי וגשל נגד מרדכי זליבנסקי זמיר

בית משפט השלום בקריית שמונה

ק"פ 23408-05-17 וגשל נ' זליבנסקי
תיק חיצוני: .

בפני	כבוד השופטת דוניה נסאר
הקובל	מושי וגשל
נגד	
הנאשם	מרדכי זליבנסקי זמיר

החלטה

בפני בקשת הקובל להורות על ביטול החלטתי מיום 16.12.20 בה הוריתי על מחיקת כתב האישום, לבקשתו, וכן להתיר לו לחזור בו מהסדר הטיעון שגובש באותו מועד בין הצדדים.

רקע

ביום 11.5.17 הוגשה קובלנה נגד הנאשם בה נטען, כי הנאשם ביצע עבירה לפי **חוק איסור לשון הרע**, תשכ"ה-1995, (להלן: "**חוק איסור לשון הרע**") נגד הקובל.

בקצירת האומר, התיק נקבע להוכחות, תוך שהתחלף המותב הדין בתיק עד שהתקיימה ישיבת הוכחות ראשונה בפני ביום 16.12.20, במהלכה לאחר דיון בלתי פורמלי, ולאחר שהצדדים חזרו מהפסקה, הוצגו הסכמות הצדדים מפי הקובל כך:

"הגענו להסכמה לפיה לסילוק סופי ומוחלט של כל טענות הקובל כנגד הנאשם עד למועד זה יפרסם הנאשם ב 3 מקומונים: מידע 8, חדשות ו- ידיעות קריית שמונה וכן בהודעת ווטסאפ בוטסאפ הקהילתי במושב מטולה את המודעה בזו הלשון: "אני מוטי זמיר מודיע בזאת כי כל טענותי לרשלנות נגד עו"ד וגשל מושי כאילו הלה הציג בפני מצג שווא בכל הקשור לפטור ממס שבח בעסקת מכר נדחו במסגרת פסק דין חלוט ת"א 39138-03-16. בכך הצדדים מודיעים כי הוסכם שהקובל יחזור בו מכתב האישום בהסכמת הנאשם ומבלי שיהיו לנאשם טענות כלפי הקובל בנוגע להליך זה".

בהמשך לכך, הקראתי לנאשם את ההסכמות ולאחר שהנאשם אישר אותם, הודיע הקובל על חזרתו מהאישום, ובהתאם לכך כתב האישום נמחק, והתיק נסגר (להלן: "**ההחלטה**").

כשבועיים לאחר מכן הגיש הקובל "**בקשה להורות על אופן הפרסום**", ובה טען כי בהיסח הדעת ומשנראה כי הדבר היה ברור מאליו, אופן הפרסום בשלושה מקומונים כפי שסוכם בין הצדדים, לא נקבע עובר להצגת ההסכמות, ומשכך ביקש הקובל כי אורה על פרסום הודעת הנאשם על חזרה מדבריו נשוא כתב האישום במידה ובהבלטה, ובדרך שבה תוכל להיראות בגלוי ולהגיע לעיני כל.

בתגובתו מיום 4.1.21 ביקש הנאשם לדחות את בקשת הקובל על הסף, תוך שהפנה לסופיות הדיון ולהסכמות הצדדים.

תשובת הקובל לאמור לא איחרה לבוא ובהודעתו מיום 5.1.21 הפנה להתנהלות הצדדים בנוגע לפרסום המודעה המוסכמת. הקובל הוסיף וטען, כי לא ניתן כלל פסק דין ומשכך ביקש כי בית המשפט יקבע את התיק להוכחות או לחילופין יקבע את אופן הפרסום בהתאם לסמכותו ולשיקול דעתו, כפי שקבוע בסעיף 9(א)(2) לחוק איסור לשון הרע.

הקובל לא הסתפק באמור, וביום 10.1.21 הגיש "**בקשה בהולה להורות על ביטול הסדר טיעון (ביטול הסכמות הצדדים לפרסום)**", בה טען כי הוא חש מרומה עת הולך שולל אחר הנאשם אשר בתחבולותיו ובחוסר תום לב משווע מצדו הסכים לפרסום, אך משבהיסח הדעת ומשנראה לו כי הדבר נראה ברור מאליו, לא נקבע אופן הפרסום. הקובל הוסיף וטען כי טעה משהסכים לפרסום מבלי שסוכם האופן שבו יבוצע, ובאם היה יודע בעת קבלת ההסכמות כי הפרסום יהיה בדרך שבחר הנאשם לעשות, לא היה מסכים לפרסום. עוד טען הקובל, כי הנאשם הטעה אותו, והפנה בעניין זה לסעיף 15 לחוק החוזים.

בתגובתו שהוגשה ביום 20.1.21 טען הנאשם כי אין מקום לקבל את הבקשה כאשר אינה עונה על דרישות סעיף 81 **לחוק בתי המשפט**. נטען, כי בית המשפט סיים את מלאכתו, ואין עוד מקום לשנות מההחלטה הסופית שניתנה בהליך זה.

גם הפעם התייחסות הקובל לא איחרה לבוא, וביום 21.1.21 הגיש "**בקשה בהולה לקיום דיון בבקשה להורות על ביטול הסדר טיעון (ביטול הסכמות הצדדים לפרסום)**" ובה טען כי יש לקבוע כי הסכמות הצדדים לא קוימו כלל, בשל כך ביקש לקבוע דיון בטרם מתן החלטה.

בהחלטה מיום 25.1.21 דחיתי את הבקשה לקיים דיון במעמד הצדדים, ואפשרתי לצדדים להשלים את טיעוניהם בכתב.

בהשלמת טיעוניו בכתב הפנה **הקובל** לעקרונות בעניין חזרת התביעה מהסדר טיעון כפי שאלה נקבעו בבג"ץ 218/85 **אריב נגד פרקליטות מחוז תל אביב**, ובבג"ץ 492/11 **יחיא טורק נגד פרקליט המדינה ואח'** ולבג"ץ 844/86 **דותן נגד היועץ המשפטי**. נטען כי אינטרס הציפייה ואינטרס ההסתמכות הם פחותי ערך בעיני הנאשם, כי הנאשם לא מילא את חלקו בהסדר, פעל בדרך שאינה מקובלת ובחוסר תום לב תוך מרמה וחוסר שיתוף פעולה. עוד נטען כי קיים שינוי נסיבות מהותי שהינו תולדה של טעות מהותית והטעייה מכוונת, ואילו ידע הקובל כי בכוונת הנאשם לפרסם את ההודעה באופן מוסתר וחבו, ההסדר עמו לא היה נערך כלל. בעוד הקובל דרש פרסום הודעה על פני עמוד שלם וכפשרה הסכים לפרסום על חצי עמוד, הנאשם פרסם את ההודעה באופן שאינו גלוי ואינו נראה לעין. הוסיף הקובל כי

לא נגרם עיוות דין לנאשם שכן הוא ידע כי הפרסום חשוב מאוד לקובל, והבהיר כי ככל והנאשם יפרסם הודעה בגודל כפי שנדרש על ידי המבקש, כי אז יסכים המבקש להותיר את הסכמות הצדדים על כן. הדגיש הקובל כי קבלת בקשתו אין משמעה שינוי או ביטול פסק דין, משכך הדבר אפשרי.

בתגובת **הנאשם** בכתב חזר וטען כי בניגוד לטענת הקובל, בית המשפט נתן להסכמות הצדדים תוקף של פסק וקי בקשת המבקש אינה עומדת בתנאי סעיף 81 **לחוק בתי המשפט** והפנה לע"א 3197/98.

נטען כי הצדדים הסכימו רק לעניין נוסח המודעה ולא הסכימו על גודל המודעה או מיקומה בכל מקומון, הנאשם אף הגדיל ושלח את נוסח המודעה ותבניתה למבקש טרם הפרסום והמבקש הוסיף הערות משלו. נטען כי הנאשם הסתמך על פסק הדין שניתן וביצע את מה שהוסכם בו וביטולו יפגע בסופיות הדיון ובציפיות ההדדיות של הצדדים.

הנאשם ביקש להותיר את פסק הדין על כנו ללא שינוי ולהשית על המבקש הוצאות ראויות ושכר טרחת עורך דין בתוספת מע"מ.

דין והכרעה

הבקשה להורות על אופן הפרסום

למעשה, כשלושה עשר ימים לאחר מתן החלטה המסיימת את ההליך בהתאם להסכמת הצדדים, ביקש הקובל לשנות את ההחלטה, ובענייננו, להוסיף עליה קביעה הנוגעת לאופן הפרסום.

המחוקק קבע את המסגרת הנורמטיבית לסיטואציה כגון דא בסעיף 81 **לחוק בתי המשפט** [נוסח משולב], תשמ"ד-1984, (להלן: "**חוק בתי המשפט**"):

"81. (א) מצא בית משפט כי נפלה טעות בפסק דין או בהחלטה אחרת שנתן, רשאי הוא, תוך עשרים ואחד ימים מיום נתינתם, לתקנם בהחלטה מנומקת, ורשאי הוא לשמוע טענות בעלי הדין לענין זה; לענין זה, "טעות" - טעות לשון, טעות בחישוב, פליטת קולמוס, השמטה מקרית, הוספת דבר באקראי וכיוצא באלה.

(ב) בהסכמת בעלי הדין רשאי בית המשפט להחליט בכל עת על כל תיקון בפסק דין או בהחלטה אחרת שנתן.

(ג) .."

(ההדגשות מכאן והלאה אינן במקור, ד.נ.).

בבקשה להורות על אופן הפרסום וגם בטיעוני ההמשך של הקובל לא נטען כי נפלה שגגה או טעות קולמוס בהחלטה, וכך ברור הדבר כי לא מתקיימים התנאים המאפשרים היעדרות לבקשת הקובל מכוח הוראות סעיף 81 (א) לחוק בתי המשפט.

עיקר טענת הקובל כי מדובר בבקשה להוסיף רכיב נוסף להחלטה, אשר בהיסח הדעת של הקובל, לא סוכם במעמד הצגת ההסכמות עובר למתן ההחלטה, ולבקשה זו התנגד הנאשם. בנסיבות אלה, הוראות סעיף 81(ב) לחוק בתי המשפט אינן מאפשרות עריכת השינוי המבוקש בהחלטה.

לא אוכל לקבל את טענת הקובל לפיה ניתן לפתוח את ההליך מחדש לאחר שלא ניתן בו פסק דין, וזאת לאור ההוראות הברורות שקבע המחוקק בסעיף 94 **לחוק סדר הדין הפלילי** [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**):

94. (א) חזר בו תובע מאישום לפני תשובת הנאשם לאישום, יבטל בית המשפט את האישום; חזר בו לאחר מכן, יזכה בית המשפט את הנאשם מאותו אישום.

(ב) **בהסכמת התובע והנאשם רשאי בית המשפט לבטל אישום, בכל עת עד להכרעת הדין, ודין הביטול יהיה כדין ביטול לפני תשובת הנאשם.**

(ג) **אישום שבוטל, לפי סעיף קטן (ב), לא יוגש מחדש אלא באישור היועץ המשפטי לממשלה ומטעמים שיירשמו.**

התנאים לפתיחת ההליך לאחר שהקובל חזר בו מהקובלנה בהסכמה לא התקיימו, והבקשה בעניין זה דינה להידחות.

הבקשה להתיר לקובל לחזור בו מהסדר הטיעון

תחילה אזכיר מושכלות ראשונים לפיהם עקרון סופיות הדין הוא אחד העקרונות היסודיים של שיטת המשפט שלנו, במיוחד בהליכים פליליים, שם הוא נועד להבטיח שיהא סוף-פסוק להתדיינות המשפטית, ושתהא נקודה בה יכול הנאשם להניח שחרב המשפט הפלילי אינה מונפת עוד מעל ראשו. בעניין זה קבע ביהמ"ש העליון בבג"ץ 681/12 **שחר מרים גרינשפן נ' היועץ המשפטי לממשלה**, 19/09/12, (להלן: "**בג"ץ גרינשפן**"), כך:

"עקרון סופיות הדין, כפי שצינו אך לאחרונה, "נשען על שורה של אינטרסים ציבוריים. העיקרון מאפשר תחימה של ההליך המשפטי; הוא מסייע בהבהרת המצב המשפטי; הוא מונע הטרדה של בעל דין באותה סוגיה וכפל התדיינות, והוא מבטיח פעולה תקינה של המערכת השיפוטית" (בג"ץ 9060/08 יאסין נ' שר הביטחון, פסקה 7 להחלטה ([פורסם בנבו], 7.5.2012)). משמעות מיוחדת יש לעיקרון זה במשפט הפלילי. פסק דין חלוט מאפשר לנאשם שזוכה לדעת שלא יהיה נתון עוד להעמדה לדין ולמשפט. לנאשם שהורשע בהליך פלילי מאפשר עקרון סופיות הדין לדעת שקיום גזר הדין ותשלום חובו לחברה יאפשר לו להמשיך את חייו באופן

תקין" (פסקה 15 לפסק דינו של כב' הנשיא גרוניס).

ההלכה בכל הנוגע לחזרת המאשימה מהסדרי טיעון עוגנה בבג"ץ 218/85 ארביב נ' פרקליטות מחוז תל-אביב, אליו הפנה הקובל, שם נקבע, כי התביעה רשאית לסגת מהסדר טיעון אם טובת הציבור דורשת זאת, וכך נקבע שם:

"אכן, עיסקת טיעון אינה "הסכם ג'נטלמני" יש בה כדי לחולל שינוי במערכת היחסים המשפטיים. היא מהווה אקט משפטי מחייב. עם זאת, כמו כל התחייבות שלטונית, גם התחייבויות בתחום הדיון הפלילי - לרבות עיסקאות טיעון - אינן התחייבויות מוחלטות אלא יחסיות. רשאית המדינה ורשאי תובע להשתחרר מחובתם, אם אינטרס הציבור דורש זאת, אכן, רשאי התובע להשתחרר מהבטחה שנתן בתחום הדיון הפלילי, "כאשר טובת הכלל ושלוש הציבור שקולים כנגד טובת הנאשם וזכויותיו, והפגיעה בטובת הכלל ובשלוש הציבור על-ידי אי-העמדתו לדין תהא חמורה יותר מאשר הפגיעה בזכויותיו של הנאשם".

ביהמ"ש העליון שם גם קבע כלים לבחינת קיומו של אינטרס ציבורי המאפשר חזרה מהסדר טיעון:

"בקצה האחר של הקשת מצויים המקרים, שבהם הנאשם טרם מילא את חלקו בהסכם, ואילו מבחינת התובע חלו שינויים מהותיים בנסיבות, כגון שנתגלה חומר ראיות חדש, שיש בו כדי לבסס לכאורה אישום חמור הרבה יותר כנגד הנאשם. במצב דברים זה עשוי להתקיים אינטרס ציבורי בהשתחררות מעיסקת הטיעון. אינטרס זה מתבסס בעיקרו על הצורך להגשים את המשפט הפלילי מזה ועל העדר פגיעה באינטרס ההסתמכות של הנאשם מזה. בין שני קצוות אלה מצויים מצבים שונים ומגוונים, שבהם האינטרסים השונים באים לידי התנגשות. כך, למשל, ניתן לתאר מצב דברים, שבו הנאשם טרם מילא את חלקו (אינטרס ציפיה בלבד), ומבחינת התביעה לא חלו כל שינויים בנסיבות האובייקטיביות, פרט למחשבה מחודשת של התביעה או לשינוי בהרכב האישי. במצב דברים זה יש ליתן משקל מיוחד לאינטרס הציבורי באמינות השלטון, ובדרך כלל אין לאפשר לתביעה לחזור בה מעיסקת הטיעון (ראה [21] cooper). אכן, המצבים הקשים ביותר הם אלה, שבהם חלו שינויים הן אצל הנאשם (אינטרס ציפיה ממושך, מסירת מידע לשלטונות ביחס לנאשמים אחרים: הודאה באישומים) והן אצל התובע (התגלו עובדות חדשות, הנאשם הורשע בעבירה אחרת). האינטרס של הנאשם (בעיקר אינטרס ההסתמכות) מצדיק שמירה על עיסקת הטיעון. האינטרס של המשפט הפלילי מצדיק השתחררות מהעיסקה. במצב דברים זה יהא על התובע להעריך את משקלו של האינטרס האחד לעומת משקלו של האחר, תוך עימות בין השניים. כך, למשל, ניתן להצדיק השתחררות מעיסקת טיעון, אם השינוי אצל הנאשם הוא פחות ערך (ציפיה של מספר ימים בלבד), ואילו שינוי הנסיבות הוא רב ערך"

בבג"ץ 492/11 טורק נ' פרקליט המדינה (27.3.2011), (להלן: "עניין טורק"), נבחנה הסוגיה של חזרת המדינה מהסדר טיעון נוכח שקילה מחדש של נסיבות התיק, וביהמ"ש קבע כי לא די ב"הערכה מחודשת של הנסיבות" לצורך חזרה מהסדר טיעון (פיסקה 12). בית המשפט אף הדגיש כי נוכח בחינת הסדר הטיעון על ידי הדברים הגבוהים בתביעה הכללית, הרי שנסיגה מהסדר הטיעון ללא הצדקה פוגעת באמון הציבור ברשות, ועל כן נדרשת סיבה נראית לעין כדי להצדיק את הנסיגה מהסדר הטיעון, וכך נאמרו הדברים בפסק דינה של כב' השופטת נאור (כתוארה אז):

"העותר טרם מילא את חלקו בעסקה, דהיינו, טרם הודה. כאמור לא היה מקום לכך שהעותר יציג ביוזמתו הוא את ההסדר לבית המשפט בעת שביתת הפרקליטים, וממהלך זה אין הוא יכול להיבנות. על כן מדובר רק בפגיעה באינטרס הציפייה של העותר ולא באינטרס ההסתמכות. עם זאת, והדבר מוסכם, מבחינת התביעה לא חל מאז עריכת ההסדר כל שינוי בנסיבות האובייקטיביות פרט ל"מחשבה מחודשת" של פרקליט המדינה, ושינוי בזהות המחליט. במצב דברים זה, וכפי שנקבע בקטע שהודגש בציטוט מפרשת ארביב - יש לתת משקל מיוחד לאינטרס הציבורי באמינות השלטון ו"בדרך כלל אין לאפשר לתביעה לחזור בה (בסיטואציה זו) מעסקת הטיעון"

הסוגיה הובאה שוב לפתחו של ביהמ"ש העליון בבג"ץ 3070/17 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (28.02.2018) ושם נקבע כך:

"כאשר התביעה בוחנת את האפשרות לעיין מחדש בהחלטה, עליה לשקול את מידת ההסתמכות והציפייה של הפרט אשר התגבשו על יסוד ההחלטה שהתקבלה בעניינו לסגור את תיק החקירה. כאמור, אינטרסים אלו ייבחנו בכל מקרה ומקרה, בשים לב, בין היתר, לשאלת חלוף הזמן מרגע קבלת ההחלטה על סגירת התיק, מיהות וזהות מקבל ההחלטה ועוד. מנגד, ייתכנו מצבים חריגים שבהם יהיה מוצדק לפתוח תיק חקירה שנסגר משיקולי טובת הציבור. שיקולים אלו יכולים להתחשב, בין היתר, בחומרת העבירה שביצע לכאורה החשוד, אינטרס הציבור בהעמדתו לדין, והסיבה לשינוי ההחלטה המקורית. בהקשר האחרון, ברי שכאשר מדובר בטעות שבשיקול הדעת של התביעה, שניתן היה להימנע ממנה, קשה יותר להלום ניסיון של התביעה לחזור בה מהחלטתה ויידרשו טעמים חזקים במיוחד להצדיק זאת. לעומת זאת, כאשר מדובר במקרה של שינוי נסיבות, גיליון של ראיות חדשות, או טעות שמקורה באשמו של החשוד, מרחב התימרון שיוקנה לתביעה יהיה רחב יותר." (פסקה 26 לפסק דינו של כב' השופט דנציגר).

עסקינן בקובלנה פלילית.

הליך הקובלנה הפלילית הפרטית הוא חריג לכלל הבסיסי לפיו המדינה היא האחראית לניהולו של ההליך הפלילי ולאכיפת הנורמות הפליליות, בהיותה אמונה על האינטרס הציבורי, וכך נקבע בסעיף 68 לחסד"פ:

"על אף האמור בסעיף 11 רשאי כל אדם להאשים בעבירה מן המנויות בתוספת השניה על ידי הגשת קובלנה לבית המשפט".

חרף ניהול הקובלנה הפלילית בידי אדם פרטי, קבע המחוקק כי מדובר בהליך פלילי של ממש, על כל המשתמע מכך. כך נקבע בסעיף 70 לחסד"פ:

"הוראות חוק זה הנוגעות לכתב אישום יחולו על קובלנה, בשינויים לפי הענין; בכל מקום שמדובר בכתב אישום גם קובלנה במשמע, ובכל מקום שמדובר בתובע גם קובל במשמע, אם אין כוונה אחרת משתמעת.

מרבית העבירות המנויות בתוספת השנייה, כמו בעבירה נשוא תיק זה, הן במהותן בעלות אופי של סכסוך פרטי בין פוגע לנפגע, שדרגת חומרתן אינה מהגבוהות ביותר. עם זאת, נקבע בפסיקה כי הליך הקובלנה חייב לשקף אינטרס ציבורי ראוי (ראו: ע"פ 2124/91 רון נ' כור תעשיות בע"מ ואח', פ"ד מז(5) 289, 294-295).

בית המשפט העליון עמד על תכליתו של מוסד הקובלנה הפלילית הפרטית ברע"פ 10857/08 אבו סוכון נ' מדינת ישראל (20/8/09) (להלן: "עניין אבו סוכון"), שם נקבע, בין היתר:

"היכולת להגיש קובלנה מעניקה בידי הפרט אפשרות לעמוד על זכויותיו ולהביא לאכיפת החוק, בכל אותם מקרים שבהם התביעה הכללית נמנעת, מטעמים שונים, מהעמדתם של מבצעי העבירות לדין. דבר זה מבטא הכרה באינטרס האישי של נפגע העבירה בהעמדתו של העבריין לדין, וגם הכרה באינטרס ציבורי רחב יותר, להביא למיצוי הדין בחלק מהמקרים שבהם אין רשויות התביעה עושות כן, על ידי שיתופו של הציבור במלאכה זו. משכך, יש הרואים בקובלנה ערובה חשובה לחירות ואכיפת החוק..."

ביהמ"ש המחוזי בירושלים עמד לאחרונה על חשיבות קיומו של אינטרס ציבורי מסוים בהליך הקובלנה הפרטית, תוך שצוין כי חשיבות קיום אינטרס ציבורי מציב סטנדרט לפיו קובלנה שאין בצידה אינטרס ציבורי מהווה ניצול לרעה של ההליך הפלילי (עק"פ (י-ם) 32895-12-19 אלעזר מור נ' אסתר בן חמו (19.7.2020)).

לאור מאפייניו הייחודיים של הליך הקובלנה הפלילית וניהולו בידי אדם פרטי, שלרוב מונע מאינטרס אישי, מתקיימים בצדו קשיים לא מבוטלים, אשר עליהם עמד ביהמ"ש ברע"פ 9818/01 ביטון נ' ציון, פ"ד נט(6) 554, 685, שם נקבע, מפי הנשיא (בדימוס) אהרון ברק, כי "זהו כלי חמור ורציני, וכך יש להתייחס אליו....ככלל, לא נועד ההליך הפלילי ליישוב יריבויות אישיות או לריצוי רגשי נקם." (ראו והשוו גם את עניין אבו סוכון).

ומהכלל אל העיקר

יישומם של הכללים האמורים בענייננו מוביל אותי למסקנה שיש לדחות את הבקשה לחזרה מהסדר הטיעון; אנמק.

הסדר הטיעון גובש בין הצדדים לאחר שנוהל ביניהם משא ומתן שכלל הסכמה בדבר עצם הפרסום בלבד, ולא את דרך עריכתו. וכך, מיד עם גיבוש ההסכמות מילא הקובל עצמו את חלקו בהסדר, והודיע על חזרה מאישום בהסכמת הנאשם, ולא מצא כל צורך להמתין עד שהנאשם ימלא את חלקו בהסדר. הדבר מעיד על גמירות דעתם של הצדדים ועל הסכמתם המלאה לפרטי ההסדר כפי שגובש.

לא ניתן להתעלם מהעובדה כי הקובל הוא עורך דין וחזקה עליו כי הכיר את המסגרת המשפטית של ההליך שהוא עצמו פתח, ואת המשמעות של הסדר טיעון או חוזה שגובש בינו לבין הנאשם, ואת החלק של כל אחד משני הצדדים בקיומו ויותר מכך, את משמעות הודעתו על חזרה מאישום בהסכמת הנאשם, בטרם בוצע הפרסום עצמו. רוצה לומר, הקובל,

לא התנה את קיום חלקו בהסדר הטיעון בקיום חלקו של הנאשם, ומכאן המסקנה היא כי מה שהיה חשוב בעת גיבוש ההסדר מבחינת הקובל היה עצם הפרסום, ושקילה מחודשת של אופן הפרסום אינה מצדיקה בנסיבות את חזרת הקובל מהסדר הטיעון או את ביטולו.

ראוי להבהיר, כי לאחר שהסדר הטיעון הוצג בפני לא נדרשת לתת כל החלטה הנוגעת לעצם הפרסום או כל עניין אחר הקשור בו, ולא בכדי. כפי שהקובלנה הוגשה על רקע יריבות אישית בין הקובל לנאשם, אופן סיום ההתדיינות בה נקבע במסגרת הסכם - חוזה בין הקובל לנאשם, כאשר הצדדים עצמם בחרו כי לביהמ"ש לא תהיה כל השפעה על אופן יישומו.

אין חולק כי הקובל וגם הנאשם, קיימו את חלקם בהסדר הטיעון כפי שזה גובש בשעתו בין הצדדים (ראה את תגובת הנאשם מיום 4.1.21 ומה שצורף לה) כך שהחווה, שנכרת בין הצדדים גם מומש, וכל חזרה ממנו היום תפגע בצורה משמעותית בעקרון השמירה על מוסד הסדרי הטיעון.

הקובל טען כי אינטרס הציפייה וההסתמכות של הנאשם בנסיבות הם פחותי ערך, אך לא כך הם פני הדברים. הנאשם, הסתמך על חזרת הנאשם מהקובלנה, מילא את חלקו בהסדר הטיעון, שכן הסתם היה כרוך בהוצאות כספיות, וציפה כי ההליך הפלילי נותר מאחוריו. הפגיעה באינטרסים של הנאשם חמורה שבעתיים לאור העובדה כי עסקין בהליך פלילי המתנהל מזה כארבע שנים בין כותלי ביהמ"ש. אוסיף כי מהופעתו בפניי, התרשמתי כי הנאשם איש לא צעיר שמצבו הבריאותי אינו מיטבי, ואין בליבי ספק כי פתיחת ההליך הפלילי נגדו מחדש, תקשה עליו עד מאוד, וגם על בת זוגו שליוותה אותו לאורך ההליך.

הקובל טען כי הוטעה והולך שולל עת הסכים לעצם הפרסום מבלי לקבוע את אופיו, וכי הנאשם פעל בחוסר תום לב ובחוסר שיתוף פעולה. גם טענה זו אני דוחה בשתי ידיים. עיינתי והפכתי במסכים שהוגשו לעיוני וגם בטיעוני הצדדים, ולא מצאתי כי ראיה לכך. נהפוך הדבר; הנאשם מילא את חלקו בהסדר, לא לפני שהעביר לקובל את הפרסום והיה נכון לקבל את הערותיו בעניינו. התנהלות כזו, אינה התנהלות של אדם חסר תום לב, או אדם שמבקש להטעות צד אחר להליך משפטי, ועדיף לו הקובל היה נמנע מטיעון זה.

אמנם, ניסה הקובל לטעון לשינוי נסיבות מהותי שהינו תולדה של טעות מהותית והטעיה, והכוונה היא לאי שביעות רצונו מאופן פרסום המודעות, אך לא מצאתי בכך שינוי נסיבות המצדיק את חזרתו מהסדר הטיעון. נדמה כי הנאשם טעה בהפעלת שיקול דעתו בעת גיבוש ההסדר, אך לא הוכח בפניי כי הדבר נבע מהטעיה או התנהלות חסרת תום לב מצד הנאשם, ואין בגילוי הטעות או שקילת הנסיבות מחדש כדי להצדיק את חזרת הקובל מהסדר הטיעון לאור הדברים הברורים והחד משמעיים שקבע ביהמ"ש העליון בפרשת טורק.

עסקין בקובלנה פלילית פרטית, עם כל המורכבות והקשיים שהיא מעוררת, ועיון בבקשת הקובל מלמד כי זו נובעת מאינטרס אישי של הקובל שלא ידע להצביע בבקשתו שבפניי על אינטרס ציבורי משמעותי המטה את הכף לעבר קבלתה.

אל מול האינטרס האישי של הקובל בחזרה מהפרסומים הפוגעניים לכאורה, נשוא הקובלנה, או בירורה, והחשיבות של קיום המשפט הפלילי עומדים אינטרסים נכבדים אחרים ובהם השמירה על עקרון סופיות הדיון, אינטרס הציפיות של הנאשם והסתמכותו על ההחלטה המסיימת את ההליך, במיוחד, לאחר ששני הצדדים מילאו את חלקם בו. עריכת האיזון בין כלל האינטרסים האמורים מובילה למסקנה כי אין מקום לקבל את הבקשה.

זאת ועוד, שקילת האינטרס הציבורי בשימור מוסד הסדרי הטיעון וחובת ההגינות שחב הקובל, במיוחד כעורך דין, בהפעלת שיקול דעתו עת גובש הסדר הטיעון ובזמן שהגיש את הבקשה שבפניי, מלמדת על הפגיעה הקשה שעלולה להיגרם כתוצאה מקבלת הבקשה שבפניי, פגיעה שאינה מחויבת המציאות.

לפני סיום, אזכיר כי עסקינן בהליך שנפתח לפני כארבע שנים, ומעבר לפגיעה שנגרמה לנאשם כתוצאה מעצם ניהולו, קבלת הבקשה כיום, לאחר שהנאשם פרסם מודעות המנוגדת לכאורה לפרסום נשוא ההליך שבפניי, בשלושה עיתונים מקומיים המופצים באזור מגוריו ומגורי הקובל, על רקע היריבות האישית הקיימת בין השניים, עלולה לפגוע בצורה משמעותית בזכויותיו בהליך פלילי זה ובהגנתו, פגיעה שלטעמי, אינה מוצדקת בנסיבות העניין.

על רקע כל האמור, אני מורה על דחיית בקשת הקובל לחזרה מהסדר הטיעון.

לא מצאתי לחייבו בהוצאות.

מזכירות להעביר לב"כ הצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ה' אדר תשפ"א, 17 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.